

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P. M.**,
skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i in.,
na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 5 listopada 2025 r.,
w przedmiocie rozważenia dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania,
w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z
dnia 29 grudnia 2021 r., II AKa 210/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w
Krakowie z dnia 24 marca 2021 r., III K 223/19,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie
postępowania z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 marca 2021 r., III K 223/19, P. M. został uznany za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 280 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 275 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 14 lat pozbawienia wolności, a w związku ze skazaniem ponadto za siedem innych przestępstw jako karę łączną wymierzono P. M. karę 15 lat pozbawienia wolności.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 29 grudnia 2021 r., II AKa 210/21, zmienił zaskarżony

wyrok Sądu I instancji wyłącznie w zakresie kosztów procesu, w pozostałym zakresie utrzymując go w mocy.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2025 r. skazany zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w Krakowie z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania. Wniosek ten został zgodnie z właściwością przekazany do Sądu Najwyższego. Jako podstawę wniosku skazany wskazał art. 540 § 1 pkt 2 ppkt b k.p.k., tj. „nowe fakty i dowody”. W uzasadnieniu żądania wznowienia postępowania P. M. podał, że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą, a jego zachowanie nie powinno być kwalifikowane jako usiłowanie zabójstwa, lecz co najwyżej rozbój lub spowodowanie uszczerbku na zdrowiu. Wskazał, że ustalenia faktyczne poczynione w sprawie są całkowicie sprzeczne z zabranym materiałem dowodowym. Podkreślił, że nie było tak, aby zacierał ślady swojego zachowania, co dawało szansę pokrzywdzonemu na udzielenie mu pomocy oraz że pokrzywdzony był w posiadaniu działającego telefonu, którym mógł wezwać pomoc. Wskazywał, że nie miał świadomości co do rzeczywistego stanu zdrowia pokrzywdzonego i w jego oczach pokrzywdzony nie był w stanie zagrożenia życia. Skazany podniósł, że to on pozostawił pokrzywdzonemu sprawny telefon i kazał współskazanemu poluzować więzy, którymi pokrzywdzony był spętany. Wskazał, że gdyby działał z zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego, zachowałby się inaczej i pozostawiłby miejsce zdarzenia w innym stanie, niż miało to miejsce w tej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego P. M. okazał się oczywiście bezzasadny, dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Stosownie do art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega w sposób formalny wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że świadczy ona o jego oczywistej bezzasadności, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od profesjonalnego pełnomocnika. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. można zastosować w szczególności wówczas, gdy oczywista bezzasadność wniosku jest widoczna na pierwszy rzut oka, niewątpliwa i wniosek ten obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2023 r., IV KO 85/23).

Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia dotyczącym prawomocnych i podlegających wykonaniu orzeczeń. W tej procedurze Sąd Najwyższy bada istnienie ściśle określonych podstaw wznowieniowych, zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k. Spośród tych podstaw wznowienia postępowania skazany odwołał się do „nowych faktów i dowodów” z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., które miałyby wskazywać, że został skazany za przestępstwo zagrożone karą surowszą, przy zastosowaniu zbyt surowej kwalifikacji prawnej.

Jednakże, aby można było wznowić postępowanie karne na podstawie „nowych faktów i dowodów”, ujawnić się musi dowód lub okoliczność nieznane sądowi orzekającemu w chwili wyrokowania, a jednocześnie w wysokim stopniu uprawdopodobniające wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazujące, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia poprzedniego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 26 kwietnia 2021 r., V KO 3/21; 22 grudnia 2021 r., V KZ 63/21). Tymczasem skazany powołał się na okoliczności i dowody, które były znane Sądom orzekającym w sprawie. Wskazał bowiem na poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do strony podmiotowej przestępstwa, jak również z tego powodu negował kwalifikację prawną czynu. Odwołał się w tym zakresie wyłącznie do okoliczności, które legły u podstaw wydania wyroku skazującego i były oceniane przez Sądy obu instancji. Skazany nie wskazał na żadną okoliczność ani na żaden dowód, który powstałby lub stał się mu znany dopiero po zakończeniu postępowania w toku instancji. Okoliczności, na które powołał się skazany w swoim piśmie były już przedmiotem zarzutu apelacji jego obrońcy i Sąd Apelacyjny się do nich odniósł, jednoznacznie twierdząc, że przypisanie przez Sąd Okręgowy skazanemu zamiaru ewentualnego zabójstwa było prawidłowe. Skazany bazuje więc na dowodach i okolicznościach pozbawionych elementu „nowości” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy dostrzega, że to już kolejna próba skazanego, aby wzruszyć wydany w jego sprawie wyrok skazujący. W ramach podejmowanych prób wznowienia postępowania wydano następujące decyzje procesowe: zarządzenie z dnia 31 lipca 2024 r., III KO 68/24, o braku podstaw do wszczęcia przez Sąd

Najwyższy postępowania o wznowienie postępowania z urzędu; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2025 r., III KO 43/25, o odmowie przyjęcia wniosku z uwagi na jego oczywistą bezzasadność (wniosek koncentrował się na tworzeniu przeciwko skazanemu fałszywych dowodów). Obecny wniosek skazanego nie wskazuje na żadne nowe fakty lub dowody w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego jako oczywiście bezzasadnego w trybie art. 545 § 3 k.p.k., bez wzywania do uzupełnienia jego braków formalnych.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]